

Galama springt liefst gaten in de lucht

Ysbrand Galama zorgt voor een sierlijke afsprong, wat hem op zijn thuisbaan in It Heidenskip de dagwinst oplevert.

FOTO'S Henk Jan Dijks

Marrit van der Wal is tijdens de wedstrijden even niet de voorzitter

RENZE LOLKEMA

Corona leek dit jaar de meest gevreesde tegenstander van de fierljeppers. Zaterdag meldde zich een oude bekende bij de schansen in It Heidenskip. Regen verpestte bijna een mooie sportavond in dit nog prille seizoen.

Marrit van der Wal wil best voorzitter van de fierljeppenvereniging It Heidenskip zijn, maar niet op zaterdagavond. Dan draagt ze de voorzittershamer tijdelijk over aan heit Riens. Die kan dat best, oordeelt de pas 22-jarige nationaal recordhoudster. „Hy hat dat yn it ferline ek west.”

Marrit van der Wal werd eerder dit jaar tot preses verkozen omdat ze eigenlijk de enige kandidate was. De rest van het bestuur had het druk met hun kinderen, met werk, en had waarschijnlijk ook geen trek in de vacante positie. Dus keek iedereen naar haar toen de situatie daarom vroeg, ondanks haar jonge leeftijd. „En ik kin gjin nee sizze.”

Niet dat Van der Wal daar nu spijt van heeft. „Ik fyn it ek echt keuk om te dwaan. Ik mei graach dingen regelje.” Voordeel van dit baantje is dat ze altijd al goed op de hoogte is en was van de ontwikkelingen in fierljepland. „Ik bin hjir sa'n bytsje de iennichste dy't alles wit.”

Zo was Van der Wal zaterdag een uurtje voor de wedstrijd met haar vader nog druk met het aanleggen van de meetlinten in het zandbed van hun baan. De derde fierljeppenwedstrijd werd immers in It Heidenskip georganiseerd en als voorzitter bemoei je je nou eenmaal met alles. Verder hield ze de ganse dag de Buienradar-app in de gaten. Want het beloofde op deze zomerdag flink te gaan plenzen. Behalve alle coronamaatregelen die waren getroffen, kwam dit er dus ook nog bij.

Omdat haar atletenbestaan voor Van der Wal net zo belangrijk is, zet ze op wedstrijdavonden de voorzitterspet af. Die is dan voor haar vader. Zaterdagavond was immers de grote vraag hoe de wedstrijd zou worden georganiseerd, nu regen staatsvijand nummer 1 was geworden. Besloten werd iedereen twee sprongen te laten doen zodat er sprake was van een geldige wedstrijd voor het echt begon te hopen. Uiteindelijk bleek er tussen de buien door ruimte voor drie sprongen. De finale moest worden afgelast, want na negenen bleef het permanent gieten. Van der Wal senior mocht al die problemen oplossen, dochterlief kon zo ongestoord de verste afstand van de avond ljeppen (15,57 meter).

Maar toch, zei Ysbrand Galama, de dagwinnaar bij de mannen (20,24 meter), „sjoch ik nooit nei waarsfoarsizzings. Hast d'r gjin ynfloed op.”

Hij bedoelde te zeggen: weer of geen weer, een ljepper moet er klaar voor zijn. Toen buien zijn thuisbaan onder water dreigden te zetten, sloot Galama zijn ogen en dacht hij terug aan trainingen eerder die week. En aan vroeger, toen hij als *jonkje* op de fiets stapte en vooral zin had zo ver mogelijk te springen. „Dy wille, dy ha ik mist. Dan makket it waar neat út.”

Met die instelling wil Galama dit coronajaar springen. Dat deed hij zaterdag zo mooi dat het publiek daar een staande ovatie voor over had. Galama landde zoals hij dat het liefste doet: in een boog. Natuurlijk scheelt dat centimeters, maar het verhoogt tevens de amusementswaarde. Terwijl hij boven het water hangt, klimt hij hoog in de stok om vervolgens nog een gat in de lucht te springen. Letterlijk, in dit geval, met beide benen vooruit.

„Ofstannen sizze my hieltyd minder”, genoot hij even later na. „It giet my steeds mear om it gefoel. Ik besykje hieltyd mear in perfekte styl en in perfekte bôge te meitsjen.”

Het geeft hem het ultieme vrijheidsgevoel. „Dy wille, dy ha ik mist, de lêste jierren.” Bovendien is Galama nu beter uitgerust alvorens hij de schans betreedt. Als weidevogelonderzoeker legt hij soms wel 20 kilometer op een dag af. Te voet, in het land. „Dan hasto faak wurge fuotten.” Nu de weidevogels vooral weer vliegen, zit Galama’s seizoen in het land er nagenoeg op. Dus kwam het goed uit dat het fierljeppen door corona het voorjaar oversloeg. „Asto dy frij fielst, kinsto ek fier springe.”

Ondertussen was Marrit van der Wal blij ljepper te zijn. Terwijl ze met de aanwezige journalisten haar prachtige laatste sprong stond na te beschouwen, moest ze zich bij de prijsuitreiking melden. Haar collega-bestuursleden hadden haar nodig. Niet als voorzitter, maar als dagwinnares. Precies waarom ze zo van haar sport houdt.
